

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupeného Mgr. Tomaszem Pustówkou, advokátem se sídlem Hrabinská 498/19, Český Těšín, proti žalované: **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28.7.2017, č. j. CPR-5221-3/ČJ-2017-930310-V242, o správním vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 4.10.2017 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, ze dne 15.1.2017, č. j. KRPT-255657-42/ČJ-2016-070022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění, uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona

č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena doba k vycestování z území České republiky do 10 dnů od nabytí právní moci vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále bylo rozhodnuto, že dle § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. se na žalobce nevztahuje překážka vycestování. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalovanou potvrzeno.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nebylo nikdy žalobci, resp. jeho zmocněnci řádně doručeno. Zdůraznil, že napadené rozhodnutí nebylo doručeno do vlastních rukou jeho zmocněnce, pana D. B., ale převzato blíže neznámou třetí osobou, rodinným příslušníkem zmocněnce. Žalobce uvedl, že podpis na doručence není jeho ani jeho zmocněnce. Navrhl provést důkaz správním spisem obsaženým v soudním spise sp. zn. 20A 22/2017 k prokázání, že v době doručování napadeného rozhodnutí se zmocněnec žalobce nenacházel na území Ukrajiny.

Žalobce také namítal, že správní orgány obou stupňů překročily své zákonné kompetence, když učinily vlastní závěr o skutečnosti, která náleží do výlučné kompetence inspekce práce. Dle názoru žalobce závěr ohledně skutečnosti, zda určitý právní vztah je závislou prací, tedy zda byl spáchán správní delikt konání závislé práce mimo pracovní poměr, může učinit výhradně inspekce práce, a nikoliv Policie České republiky. Pokud tedy vydání napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepředcházelo správní rozhodnutí inspektorátu práce ohledně skutečnosti, že byla určitá činnost vykonávána ve vztahu závislé práce, jsou tato rozhodnutí nezákonná. Policejní orgány tak jednaly v rozporu s ustanovením § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Výkon závislé práce mimo pracovní poměr je nepochybně správním deliktem, jehož existenci nebylo možné ve vedeném řízení hodnotit vlastním uvážením žalovaného a správního orgánu I. stupně.

Dále žalobce uvedl, že správní orgány nesprávně posoudily výkon jeho činnosti u společnosti RD Rýmařov jako výkon závislé práce bez pracovního povolení. Jeho činnost u české společnosti měla nepochybně povahu služby poskytované zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie ve smyslu ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Toto ustanovení je třeba vykládat extenzivně v kontextu evropských směrnic a mezinárodních dohod, nikoliv tak, jak to činí žalovaný. Smlouva uzavřená mezi společnostmi RD Rýmařov s.r.o. a ZBIMAR PLUS byla smlouvou o spolupráci, jejíž podstatou bylo zaškolení zaměstnanců polské společnosti v oblasti technologie dřevostaveb. Z povahy věci toto zaškolení probíhá tak, že zaměstnanci po určitou dobu vykonávají konkrétní stavební činnosti, službu pro společnost RD Rýmařov s.r.o., přičemž současně přijímají hodnotu v podobě zaškolení v oblasti určitého technologického postupu. Jedná se tedy o poskytování dvou vzájemných služeb. Takovouto činností lze nepochybně podřadit pod ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Citované ustanovení zákona o zaměstnanosti je třeba vykládat zejména v kontextu směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/123/ES o službách na vnitřním trhu, rovněž v kontextu Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES o vysílání zaměstnanců v rámci poskytování služeb. Především je však třeba odkázat na rozhodnutí Soudního dvora ze dne 11. 9. 2014 ve věci C-91/93, která prosazuje extenzivní přístup ke svobodě poskytování služeb.

Žalobce rovněž namítal, že správní orgány pochybily, když nedostatek jeho procesní aktivity hodnotily jako jakési neunesení důkazního břemene o své „nevině“.

Žalobce zdůraznil, že nenese důkazní břemeno ohledně skutečnosti, zda konal či nekonal závislou práci. Správní orgány mají povinnost ex officio vyhledat a vyhodnotit důkazy v jeho prospěch i v jeho neprospěch. Správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a jednaly v rozporu se správním řádem.

K žalobní námitce uplatněné až u jednání dne 21.11.2017, že výpověď Ing. S., zástupce firmy RD Rýmařov je psaná vlastnoručně a je tedy nečitelná, soud nepřihlédl, neboť nebyla uplatněna ve lhůtě pro podání žaloby. Stejně tak, co se týče námitky, že žalovaný bezdůvodně měnil doručovací adresy.

Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Odkázala především na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce, že překročila své zákonné kompetence, uvedla, že rozhodovala o skutkové podstatě ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., což je plně v její kompetenci. V daném případě nebylo sporu o tom, že žalobce vykonává výdělečnou činnost, při které byl kontrolován, a to v pracovněprávním vztahu k polské firmě, a proto žalovaná konstatovala, že se jednalo o závislou výdělečnou činnost. Nakonec pokud žalobce nebyl v postavení osoby samostatně výdělečně činné, což netvrdil ani v řízení před správními orgány, a netvrdí to ani v žalobě, pak jako zaměstnanec polské firmy jinou než závislou činnost vykonávat ani nemohl. Není pravdou, že si správní orgány v daném řízení učinily úsudek o tom, že se žalobce dopustil přestupku (správního deliktu). Nic takového totiž žalovaná ve svém rozhodnutí nekonstatuje. Pouze hodnotí zjištěný skutkový stav. O tom, že žalobce vykonával závislou činnost (jako zaměstnanec polské firmy), není pochyb, a tvrzení žalobce, že by byl dovozován výkon závislé činnosti mimo pracovní poměr, není pravdivý. Žalovaná také vycházela ze skutečnosti, že mezi polskou firmou a českou firmou existovala smlouva o spolupráci, jejíž podstatou bylo zaškolení zaměstnanců polské firmy v technologii dřevostaveb. Žalobce pak v žalobě výslovně potvrzuje, že zaškolení probíhá tak, že zaměstnanci polské firmy po určitou dobu vykonávají konkrétní stavební činnosti pro českou firmu. Jedná se opět o skutečnost, ze které žalovaná vycházela. Žalovaná dále zdůraznila, že nerozporovala zjištěné a tvrzené skutečnosti ohledně vztahu mezi polskou firmou a firmou českou, avšak zjištěné okolnosti byly vyhodnoceny tak, že se na žalobce nevztahuje výjimka ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., což znamená, že žalobce byl povinen mít pro výkon kontrolované činnosti povolení k zaměstnání. Z citovaného zákonného ustanovení jasně vyplývá, že se povolení nevyžaduje v případě cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie. Přestože si „zaškolení cizinců“ žalobce vysvětluje jako poskytování dvou vzájemných služeb, žalovaná ve svém rozhodnutí podrobně konstatovala, proč na žalobce výjimku aplikovat nelze. Své úvahy, na kterých trvá, vyvodila z unijních předpisů a unijní judikatury. Aby se na cizince vztahovala výjimka ve smyslu § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., musela by polská firma poskytovat pro firmu českou nadnárodní službu, na kterou se podle unijních předpisů vztahuje volný pohyb služeb a v této souvislosti poté také volný pohyb pracovní síly. Protože nebylo zjištěno, že by polská firma uvedenou nadnárodní službu poskytovala, a účastník řízení ani o poskytování takové služby nic netvrdí a nedokládá, pak se nemůže

dovolávat výjimky citovaného ustanovení, protože na zjištěný skutkový stav ji aplikovat nelze.

Dne 18.10.2017 doložila žalovaná soudu kopii doručenky, ze které vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí bylo doručeno dne 10.8.2017 zmocněnci žalobce na adresu K. 17, V., H. r., Z. o., U.

Protože žalobce vyslovil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, soud rozhodl o žalobě při ústním jednání. Žalovaná se z ústního jednání omluvila a souhlasila s rozhodnutím věci v její nepřítomnosti. Žalobce u jednání setrval na svém stanovisku k věci.

Krajský soud přezkoumal žalobu v souladu s ustanovením § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále s.ř.s.), ve znění pozdějších předpisů, v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud neshledal vady napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s.

Z obsahu správního spisu soud zjistil:

Z úředního záznamu ze dne 9.11.2016 plyne, že téhož dne v 10:00 hod. byla provedena součinnostní akce PČR OCP OPKPaE Frýdek-Místek v objektu firmy RD Rýmařov s.r.o., se sídlem Rýmařov, 8. května 1191/45, zabývající se výrobou montovaných rodinných domků. Jednalo se o pobytovou kontrolu. Na pracovištích ve výrobním procesu bylo zastíženo 17 cizinců státní příslušnosti Ukrajina a jeden cizinec státní příslušnosti Rusko. Všichni pracovali při výrobě dílů montovaných domků. Vykonávali pracovní činnost v pracovním oděvu. Na místě byla také pořízena fotodokumentace výkonu jejich práce. Mezi kontrolovanými cizinci byl zjištěn i žalobce.

Ve spise je fotokopie cestovního pasu žalobce s vízem č. x, typu D, s dobou pobytu 175 dnů, vydaného konzulátem Polské republiky v Kyjevě s platností od 15.6.2016 do 6.12.2016. Dne 9.11.2016 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení oznámením o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění, včetně poučení a téhož dne byl s žalobcem sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení za přítomnosti tlumočníka. Žalobce po seznámení s podklady pro rozhodnutí v rámci svého vyjádření uvedl, že dne 19.6.2016 odjel autobusem z Ukrajiny do města Katowice v Polské republice, kde měsíc pracoval u firmy Beetsma. Od 17.7.2016 do 24.10.2016 pracoval pro firmu OIBW, přičemž od 22.8.2016 do 27.8.2016 vycestoval zpět na Ukrajinu. Tato firma jej vyslala pracovat do České republiky v srpnu 2016 na dva nebo tři dny a na celý říjen. V září pracoval v Polsku. Všechny zakázky v České republice dělal pro firmu RD Rýmařov v Rýmařově. Mezitím změnil zaměstnavatele a začal pracovat pro firmu Zbimar Plus, která jej také vyslala vykonávat práci elektrikáře do Rýmařova pro firmu RD Rýmařov. Za tuto práci měl dostávat plat 1.850,- polských zlotých, přičemž první výplatu by měl dostat v prosinci. Měl zajištěno ubytování a stravu, ale neví, která z firem toto poskytovala. Od firmy RD Rýmařov obdržel pracovní oděv. Žalobce uvedl, že nevěděl, že k pracovní činnosti v České republice potřebuje příslušné pracovní povolení a myslel si, že má veškeré dokumenty v pořádku. V České republice chtěl pracovat do konce platnosti víza

a zažádal si o polskou kartu pobytu. Žalobce dále uvedl, že v návratu do domovského státu mu nic nebrání.

Ze závazného stanoviska č. ZS32547 Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 12.11.2016 plyne, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné.

K dotazu na Úřad práce, zda žalobci bylo vydáno povolení k zaměstnání, bylo zodpovězeno, že žalobce není v evidenci Úřadu práce, kontaktní pracoviště Bruntál. Státní úřad inspekce práce, oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský a Olomoucký kraj poskytl dne 23.11.2016 doplňující informace k provedené součinnostní kontrole, a to že cizinec L. K., nar. X, státní příslušnost Ukrajina, prováděl výkon závislé práce na pracovišti RD Rýmařov s.r.o., a to od 27.10.2016 pro polského zaměstnavatele ZBIMAR PLUS, který se společností RD Rýmařov s.r.o. sjednal ode dne 10.5.2016 „Smlouvu o spolupráci“. Předmětem této smlouvy je pronájem pracovníků za účelem jejich proškolení v rozsahu – provádění prvků budov a jejich montáže, dokončovacích prací na hotových objektech budovaných v systému Rýmařov. Z jednání ze dne 15.11.2016, které oblastní inspektorát práce Ostrava vedl s jednatelem společnosti panem J. H. vyplynulo, že záměrem spolupráce s polskými firmami je v budoucnu oblast výstavby budov v Polsku a na Ukrajině. Cizinci, zaměstnanci polských firem, jsou zapracováni ve smyslu ustanovení § 228 zákoníku práce, tzn. že toto zaučení se považuje za výkon práce, za který přísluší zaměstnanci mzda. Za odpracované hodiny cizince L.K. a dalších polských zaměstnanců vystavuje měsíčně polský zaměstnavatel fakturu, kterou RD Rýmařov s.r.o. v souladu s uzavřenou smlouvou o spolupráci proplácí. Žalobce předložil pracovní smlouvu v polském jazyce ze dne 26.10.2016, sjednanou na období od 26.10.2016 do 6.12.2016. Žalobce nepředložil potvrzení o příslušnosti k právním předpisům (doklad A1). Příslušná Okresní správa sociálního zabezpečení neeviduje přihlášení cizince, krajská pobočka úřadu práce České republiky rovněž nebyla informována o nástupu žalobce do zaměstnání ve společnosti RD Rýmařov s.r.o. Oblastní inspektorát práce poskytl další doklady, a to vyjádření RD Rýmařov, jednatele společnosti J. H. ze dne 15.11.2016, podle něhož zaškolení cizinců – pracovníků polských firem ve společnosti RD Rýmařov s.r.o. je ve smyslu ustanovení § 228 zákoníku práce, nejedná se o žádné speciální zaškolení, tito cizinci ve společnosti RD Rýmařov s.r.o. pracují a jejich práci jim polské subjekty fakturují. Ve sjednané smlouvě o spolupráci s polskými subjekty je v § 4 písm. a) uvedeno, že polský subjekt je povinen zajistit pracovníky s příslušnými předpoklady k provádění činnosti ve společnosti RD Rýmařov s.r.o. RD Rýmařov s.r.o. nemá žádné zvláštní oprávnění k provádění proškolení a certifikáty, které společnost RD Rýmařov s.r.o. těmto cizincům vydává, nejsou klasickou formou certifikátu, přestože má tento doklad takový název. Jedná se pouze o osvědčení, že pracovník (cizinec) prošel pracovními postupy RD Rýmařov s.r.o.

Podle sdělení Odboru azylové a migrační politiky Ostrava ze dne 29.11.2016, si žalobce nepodal na pracoviště Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky žádost o zaměstnaneckou kartu.

Správnímu orgánu byly dále předloženy fotokopie „dohody o záměru“ sepsané mezi RD Rýmařov, s.r.o. a Zbimar Plus dne 15.1.2016, v níž obě strany prohlásily, že zahájí spolupráci v oblasti školení zaměstnanců firmy Zbimar Plus ohledně

moderních průmyslových technologií založených na prefabrikaci dřeva, tj. mimo jiné rodinných domů či bytových domů, které jsou v současné nabídce RD Rýmařov s tím, že rámcová smlouva bude uzavřena dle pravidel Směrnice 96/71/ES Evropského parlamentu a Rady ze dne 16.1.1996 o vyslání pracovníků v rámci poskytování služeb.

Dne 1.12.2016 obdržel správní orgán od RD Rýmařov s.r.o. doplnění sdělení, v němž je uvedeno, že žalobce pracoval ve společnosti RD Rýmařov s.r.o. v měsíci říjnu 2016 jako zaměstnanec společnosti Zbimar Plus, Z. W., Stryków.

Dne 30.11.2016 zmocnil žalobce k zastupování ve správním řízení D. B. Zmocněnec dne 6.12.2016 předložil správnímu orgánu plnou moc a dále kopii cestovního dokladu žalobce s vylepeným polským národním vízem a kopii polských dokumentů, např. kopii prohlášení potvrzující vykonávání práce, kopii smlouvy o poskytování služeb, kopii dokumentu A1 - cestovní příkaz na základě nařízení EU č. 883/04, kartu pobytu a kopii dokladu zdravotního pojištění.

Na výzvu Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek se dne 9.12.2016 žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili na OPKPE Frýdek-Místek, detašované pracoviště Krnov k dalšímu projednání věci (na úředním záznamu je písařskou chybou uvedeno datum 9.11.2016, ale z obsahu písemnosti a průběhu správního řízení je zřejmé, že se jedná o 9.12.2016). Proto správní orgán zaslal zmocněnci žalobce vyrozumění o ukončení shromažďování podkladů a možnosti vyjádření se k nim do 10 dní od doručení. Dle doručanky založené ve spise si zmocněnec uvedené vyrozumění osobně převzal dne 27.12.2016 a ve lhůtě se nevyjádřil ani nepožádal o možnost se se spisem seznámit v jiném termínu.

Správní spis dále obsahuje sdělení Ing. R. S. poskytnuté Oblastnímu inspektorátu práce Ostrava ze dne 9.11.2016, který byl pověřen jednatelem společnosti RD Rýmařov s.r.o. panem J. H., že pro společnosti RD Rýmařov prostřednictvím tří polských společností pracuje přibližně 40 občanů, státních příslušníků Ukrajina. Práci všech, i cizích státních příslušníků, řídí mistr denního pracoviště a vedoucí výroby, zaměstnanci výroby RD Rýmařov s.r.o. Ti také přidělují cizincům práci, dohlížíjí na její provedení, práci organizují a kontrolují. Jedenkrát měsíčně přijedou zástupci polských firem. Evidence odpracované doby občanu Ukrajiny je vedena denně směnovým mistrem. S polskými subjekty, které k nim vyslaly své zaměstnance, mají sjednány smlouvy o spolupráci. Práce těchto cizinců je hrazena na základě faktur, vystavených polskými firmami. Ing. S. vyslovil domněnku, že zástupci polských firem jedenkrát měsíčně na místě vyplácejí mzdu svým zaměstnancům.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské Unie, a zařadit cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisů

anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Žalovaný v průběhu řízení sdělil, že rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobce 10.8.2017.

Námitce žalobce, že mu napadené rozhodnutí nebylo nikdy doručeno, soud nepřisvědčil. Z doručení předložené žalovaným vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo doručováno zmocněnci žalobce do vlastních rukou, doručení obsahuje podpis adresáta a ne zcela čitelné datum doručení, zřejmě 10.8.2017. Pouhý poukaz na to, že podpis na doručence nepatří zmocněnci žalobce, bez uvedení dalších skutečností a předložení důkazů, neznamená, že doručení zmocněnec ve skutečnosti nepodepsal. Soud považuje za podstatné, že žalobce se prokazatelně s napadeným rozhodnutím seznámil, neboť jej napadl u Krajského soudu v Ostravě žalobou, k níž toto rozhodnutí přiložil, z čehož plyne, že materiální účinky doručení rozhodnutí jsou zachovány.

K žalobní námitce, že správní orgány jednaly v rozporu s ustanovením § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu s argumentací, že si v rámci vydaných rozhodnutí učinily vlastní úsudek o skutečnosti, zda byla vykonávána závislá práce mimo pracovní poměr, neboť výkon závislé práce mimo pracovní poměr je nepochybně správním deliktem, jehož existenci nebylo možné ve vedeném řízení hodnotit vlastním uvážením žalované, soud uvádí následující:

Především je nutno předeslat, že řízení o uložení správního opatření a přestupkové řízení (resp. podle právní úpravy před nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. řízení o správním deliktu), jsou samostatná a na sobě nezávislá řízení. Z výše citovaného ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, plyne, že orgánům policie je svěřena pravomoc vydat rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, mimo jiné v případě, že je cizinec na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. V posuzované věci se žalovaný zcela správně zabýval uvedeným znakem skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. a byl tedy povinen posoudit na základě skutkových zjištění, zda činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky v RD Rýmařov s.r.o. byl výkon zaměstnání bez pracovního povolení či nikoliv. Námitce žalobce, že policejní orgány nebyly oprávněny k vyhodnocení výkonu činnosti žalobce jako závislé práce, tak přisvědčit nelze.

Soud nesouhlasí ani s žalobní námitkou, že žalovaná nesprávně posoudila výkon činnosti žalobce u RD Rýmařov s.r.o. jako výkon závislé práce bez pracovního povolení, a že jeho činnosti u této společnosti měla povahu služby poskytované jeho zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie ve smyslu § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta se nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Dle názoru soudu je nepochybné, že činnost, kterou žalobce vykonával ve společnosti RD Rýmařov s.r.o. svým charakterem naplňovala znaky závislé práce. Žalobce totiž práci vykonával ve vztahu podřízenosti, jménem jiného

subjektu a na jeho účet, na základě jeho pokynu, pod jeho kontrolou a za odměnu. Žalobce vykonával práci na pracovišti společnosti RD Rýmařov s.r.o., tato společnost vedla žalobci docházku, jeho práce byla na pracovišti kontrolována zaměstnanci společnosti RD Rýmařov, byť tedy formálně zůstal zachován pracovněprávní vztah žalobce k polskému zaměstnavateli, jenž žalobce za vykonanou práci odměňoval. Polský zaměstnavatel žalobci práci nepřiděloval, nekontroloval plnění pracovních úkolů. Tuto situaci nelze kvalifikovat jako poskytování služby pro společnost RD Rýmařov. Soud zastává názor, že plnění, které měl polský zaměstnavatel žalobce poskytnout na území České republiky není službou, jak je vnímána evropským právem. Podstata služby v daném případě nespočívala ve výkonu určité činnosti, zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, montáží věcí apod.). Krajský soud proto přisvědčil žalované, že žalobce vykonával závislou práci, přičemž bylo nepřípustné, aby ji v České republice vykonával bez pracovního povolení. Správní orgány obsah pracovní činnosti žalobce tedy vyhodnotily v souladu s ustanovením § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a soud neshledal porušení směrnic Evropského parlamentu a Rady č. 2006/123/ES a č. 96/71/ES. Argumentoval-li žalobce v žalobě rozhodnutím soudního dvora ve věci C-91/93, pak závěry tam uvedené na posuzovanou věc nedopadají, neboť žalobce nebyl polským zaměstnavatelem do České republiky vyslán za účelem poskytování služby. Ve věci posuzované soudním dvorem Evropské unie šlo o situaci výkonu práce cizinců, kteří byli vysláni zaměstnavatelem, a to německou firmou do Nizozemí na omezenou dobu odpovídající době nezbytné pro provedení prací spočívajících v montáži lešení na konkrétním stanovišti a po ukončení těchto prací se vrátili zpět do státu, ze kterého byli za účelem provedení uvedené služby vysláni.

K námitce žalobce, že žalovaná v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že žalobce nepředložil žádný důkaz, který by vyvrátil zjištěné skutečnosti, a že žalovaný měl vyhledat a vyhodnotit důkazy ve prospěch i v neprospěch žalobce, krajský soud uvádí, že ani tuto námitku neshledává důvodnou. Z obsahu spisu plyne, že správní orgány vycházely nejenom z důkazů, které si samy opatřily, ale i těch, které předložil zmocněnec žalobce, a které měly sloužit v jeho prospěch. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla výčet podkladů, ze kterých při svém rozhodování vycházela a dle názoru soudu na základě výše citovaných podkladů byl zjištěn stav věci dostatečně, ohledně stavu věci nepanovaly důvodné pochybnosti.

Protože skutkový stav byl zjištěn v rozsahu potřebném pro právní posouzení věci, soud z důvodu nadbytečnosti neprovedl žalobcem navržené důkazy, a to výslechy svědků Z. W. a R. S. Soud také neprovedl důkaz správním spisem obsaženým v soudním spise sp. zn. 20A 22/2017, neboť žalobce nespecifikoval z jakých listin v uvedeném správním spise tvrzená skutečnost, že se zmocněnec žalobce v době doručování napadeného rozhodnutí nenacházel na území Ukrajiny, vyplývá a z informačního systému bylo zjištěno, že označený správní spis byl již vrácen žalované.

Se zřetelem k výše uvedenému, krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci

úspěch a žalované prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti výroku tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů od dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních k Nejvyššímu správnímu soudu se sídlem Brno, Moravské náměstí 6 a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 28.11.2017

**Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně**